

שלקח אגס מהעץ, תקבל מיד את מחצית המלוכה שלי ותהיה גם היורש אחרי מותי" אמר. הנסיך הבטיח לשמור היטב ובערב התיישב תחת העץ, עם רובה על ברכיו, והמתין לגנב. הוא חכה וחכה ולא ראה כלום, אך קרוב לחצות הליל נשמעה באוזנו מוסיקה יפה ביותר ולפני שהרגיש בכך נרדם חזק, ונחר עד שעלים רעדו על העץ.

בבוקר, כשהתעורר, ראה שעוד אגס נעלם, והוא לא ידע איך קרה הדבר.

בלילה הבא שמר הבן האמצעי של המלך. אך גם לו קרה אותו דבר כמו לבכור. עוד אגס נעלם והוא לא יכול היה להסביר איך קרה הדבר כי נרדם על משמרתו.

בלילה השלישי הגיע תורו של הבן הצעיר. זה הוכיח את עצמו חכם יותר מאשר הגדולים, כי מילא את אוזניו בדונג, ונעשה חרש כמו עמוד. הוא לא שמע את המוסיקה שהתחילה בגן בחצות, ונשאר ער לגמרי. אחרי זמן מה הוא הוציא את הדונג מאוזניו ואז שמע משק כנפיים ראה וברבור לבן

מתוך "השעון המופלא" מאת ה. פייל

בגנו של מלך אחד עמד עץ אגסים ועליו ארבע ועשרים אגסי זהב. יום-יום הלך המלך לגן ובדק האם כל האגסים במקומם. אך יום אחד מצא שאגס אחד חסר וזה הדאיג אותו מאוד, כי העץ היה יקר מאוד ללבו.

שלושה בנים היו למלך והוא קרא מיד לבכור שבהם.

"אנא, שמור הלילה בגן, ואם תתפוס את הגנב

שהופיע מעליו. הברבור התיישב על עץ האגס והתחיל לנקר באחד הפירות. הנסיך הרים את הרובה כדי לירות בו, אך כשכיוון אותו, ראה שלא ברבור יושב בעץ האגס אלא נערה יפהפייה.

"אל תירה! אל תירה, בן המלך!" קראה הנערה. האמת היא שהנסיך כלל לא התכוון לירות בה, כי הוא עוד מעולם לא ראה יצור יפה כזה. "טוב" אמר "לא ארה בכך, אבל אם אחוס על חייך, האם תסכימי להתחתן אתי?"

"זה יתכן" ענתה נערה-ברבור "אבל שמע רק! אני משרתת של מכשפה זקנה, בעלת שלוש עיניים. היא חיה על הר זכוכית, מעבר לשבעה הרים גבוהים, שבעה עמקים עמוקים ושבעה נהרות רחבים. האם תסכים ללכת לשם בשבילי?" "הו, כן" ענה הנסיך "אני חושב את עצמי לגבר מתאים לכך."

"טוב" אמרה נערה-ברבור וקפצה מהעץ. אזי היא הפכה שוב לברבור לבן ואמרה לנסיך לעלות על גבה, בין כנפיה הרחבות. הוא עלה והיא התרוממה

באוויר יחד עם הנסיך. הברבור עף ועף עד שברגע מסוים שאל "מה אתה רואה, בן המלך?" "אני רואה שמיים אפורים מעליי ואדמה שחורה תחתיי ולא שום דבר יותר" ענה. והם המשיכו לעוף עד שהברבור שאל שוב "ומה אתה רואה עכשיו, בן המלך?" "אני רואה שמיים אפורים מעליי" ענה הנסיך "ואדמה שחורה תחתיי, ושם במרחק, אני רואה הר זכוכית ובית שזוהר כמו אש." "זה הבית של המכשפה בעלת שלוש העיניים" אמרה נערה-ברבור "ועכשיו תקשיב לי: אם היא תשאל בגלל מה באת, בקש ממנה את מי ששואב מים ומדליק אש, כי אני זו." כשהגיעו לפסגת הר הזכוכית ירד הנסיך מגבו של הברבור והציפור התרוממה מעל גג הבית. הנסיך דפק בדלת והמכשפה בעצמה פתחה אותה. "מה רצונך?" שאלה המכשפה. "אני רוצה את מי ששואב מים ומדליק אש" אמר הנסיך.

המכשפה החמירה פנים אבל אמרה "טוב. תקבל מה שאתה רוצה, אבל בתנאי שבין זריחת השמש ועד שקיעתה תנקה את הרפת שלי. אבל אם לא תספיק לבצע את העבודה עד השקיעה, אקרע אותך לגזרים."

הנסיך לא נבהל כלל מדבריה. ולמחרת בבוקר התייצב לעבודה. המכשפה הובילה אותו לרפת. עמדו שם יותר ממאה בקר והרפת נראתה כאילו לא נוקתה כבר מעל מאה שנה.

"הנה עבודתך" אמרה המכשפה ועזבה אותו שם. הנסיך התחיל לעבוד במרץ רב בקלשון ובמטאטא, אבל היה זה כאילו הוא מנסה לשאוב ים שלם עם דלי קטן. הוא היה כבר עייף מאוד כשבצהריים הגיעה אליו נערה-ברבור היפה.

"אדם עייף חייב לנוח לרגע" אמרה "בוא ותניח את ראשך בחיכי."

הנסיך שמח לנוח קצת, כי ממילא ידע שלא יוכל למלא את המשימה. הוא שם את ראשו בחייכה של הנערה ונרדם. כשהתעורר לא ראה יותר את הנערה, אבל הרפת הייתה נקיה לחלוטין. הוא קפץ

על רגליו והתחיל לאסוף עוד קש פה ועוד קש שם, כאילו הוא גומר את העבודה, כי שמע את המכשפה מתקרבת.

"כל זה עשית בעצמך?" שאלה בסבר פנים חמור. "אולי כן ואולי לא" ענה הנסיך "אבל את לא עזרת לי. אז עכשיו אוכל לקבל את מי ששואבת מים ומדליקה אש?"

"לא, עדיין לא" אמרה המכשפה הזקנה "יש לי עוד עבודה בשבילך. אני רוצה שתכסה את הגג של הרפת בנוצות ציפורים, אבל שכל נוצה תהיה בצבע אחר. ותעשה זאת מחר בין זריחה ושקיעת השמש. אז תוכל לקבל את הנערה שלך. אך אם לא תצליח לגמור את העבודה עד השקיעה, עצמותיך יטחנו לעפר."

שמע הנסיך את דרישת הזקנה ובבוקר יצא עם הרובה שלו כדי לצוד ציפורים, אבל בשדות כמעט ולא מצא ציפורים. עד הצהריים הצליח לצוד שתיים. ואז שוב הגיעה אליו נערה-ברבור.

"בוא ותנوح" אמרה "שים את ראשך בחיכי לרגע". כך עשה הנסיך והנערה סרקה את ראשו במסרק

זהב שלה עד שנרדם. וכשהתעורר השמש עמדה כבר לשקוע, וכל העבודה הייתה גמורה. הוא קפץ על גג הרפת והתחיל להזיז נוצה כאן, ונוצה שם, כאילו הוא בדיוק גומר את העבודה.

"המכשפה ראתה אותו ואמרה "לא עשית את העבודה בעצמך".

"יתכן שזה כך או שזה לא כך" ענה בן המלך "בכל אופן את לא עזרת לי. אז עכשיו אוכל לקבל את מי ששואבת מים ומדליקה אש?"

אבל המכשפה סירבה שוב "לא" אמרה "יש לי כאן עוד עבודה בשבילך. הנה עץ אורן, עליו קן של עורב, ובקן שלוש ביצים. תוריד אותן מחר עד שקיעת השמש, בלי לשבור אותן."

ולמחרת התחיל הנסיך לטפס על עץ האורן. אבל זו לא הייתה משימה קלה כי העץ היה גבוה כחמישים מטר, הגזע שלו חלק כמו זכוכית, ולא היו כל ענפים בגזע עד לצמרת, שם היה הקן. הוא ניסה לעלות וניסה שוב, אך החליק וגלש כל פעם למטה.

ושוב באה נערה-ברבור. "האם הצלחת לטפס על האורן?" שאלה. "לא כל כך" ענה.

"אז אולי אוכל לעזור לך" אמרה. היא התירה את צמות שערותיה הזהובות והתחילה לשיר לרוח. היא שרה ושרה עוד, והרוח התחילה לנשוב, תפסה את שערותיה והרימה את קצוותיהן לצמרת העץ, שם הן נתפסו בענפים. הנסיך טיפס על השערות והגיע עד לקן של העורב, מצא את שלושת הביצים והוריד אותן למטה.

ואז הרוח שחררה את שערות הנערה והיא קלעה שוב את הצמות שלה.

"שמע" אמרה "אם המכשפה תבוא לקחת את הביצים אמור לה כי הן שייכות למי שהוריד אותן מהקן. היא לא תוכל לקחת אותן ממך, והן שוות הרבה."

עם שקיעת החמה הגיעה המכשפה לעץ האורן. "לקחת את הביצים?" שאלה.

"כן" ענה הנסיך "הנה הן, כאן בממחטה שלי. ועכשיו אוכל לקבל את מי ששואבת מים ומדליקה אש?"

"כן" אמרה המכשפה הזקנה "תוכל לקבל אותה, רק תן לי את הביצי העורב."

"לא" אמר הנסיך "הביצים שייכות למי שהוריד אותן מהקן."

כשהמכשפה שמעה שהוא לא רוצה לתת לה את הביצים התחילה להתחנן ודיברה במתק שפתיים. "בוא, בוא, לא נריב על שטויות. שרתת אותי יפה ומגיע לך לפחות ארוחה טובה. הרי לא תלך מכאן על קיבה ריקה."

הנסיך הלך אתה לביתה והיא שמה סיר על אש ויצאה לפני הבית כדי להשחז סכין על אבן הסף. שהנסיך נשאר בחדר לבדו, ובזמן שהמתין למכשפה נפתחה הדלת ונכנסה נערה-ברבור. "בוא אתי עכשיו מהר" אמרה "המכשפה משחזת את הסכין כדי לשחוט אותך, ומרתיחה מים כדי לבשל את בשרך" והיא הובילה את הנסיך למטבח. שם הם הכינו בובה גדולה מקמח דוחן ודבש, כדי שתהיה רכה ודביקה, והנערה הלבישה אותה בבגדים שלה. הם שמו את הבובה ליד האש, סמוך לתנור.

אזי הנערה הפכה שוב לברבור, הנסיך עלה על גבה והם עפו משם מעל גבעה וגיאו, בזמן

שהמכשפה עדיין השחזתה את הסכין. וכשהסכין הייתה חדה חזרה המכשפה לחדר, אבל הנסיך כבר לא היה שם.

קשה לתאר איך כעסה המכשפה כשראתה כי הנסיך ברח. היא נכנסה למטבח ושם ראתה את הדמות העשויה מקמח ומדבש, לבושה בבגדי

משרתים ומשרתות שרצו מיד לארמון והתחילו בסידוריו.
בבוקר, כשהמלך הזקן הציץ מחלונו, הוא ראה מולו ארמון מפואר מכסף וזהב. המלך קרא לאנשי החצר שלו ויצא אתם אל הארמון החדש כדי להבין איך קרה הדבר בלי ידיעתו. בדרך הם ראו את עדרי הכבשים ובקר, יפים ושמנים, כמו שהמלך עוד לא ראה בחייו, וכשהגיעו לארמון, בשדרת הכניסה קיבלו את פניו משרתים לבושים בהידור. אבל בפתח הכניסה לארמון עצמו הוא ראה פתאום את בנו, הנסיך הצעיר, שנעלם לפני ימים רבים, והשמחה הייתה גדולה. תוך זמן קצר הנסיך נישא את נערה-ברבור לאישה ונערכה חתונה גדולה, עם תזמורות כינור ותופים, ואוכל ושתייה לרוב. גם אני הייתי שם, אך כל היין הטוב נזל לי על הסנטר ולפה לא נכנסה אפילו טיפה. וזה הכל.

הנערה. היא חשבה, כמובן, שזו הנערה בעצמה. "איפה הבחור?" שאלה, אך הבובה לא השמיעה הגה. "מה? שכחת לדבר? תכף אלמדך לענות לשאלתי!" קראה הזקנה וסטרה לה בלחי. אבל היד נדבקה לדבש וקמח. "מה? את רוצה להחזיק אותי?" קראה המכשפה ונתנה לבובה סתירה ביד שנייה. גם היד הזו נתפסה חזק, והמכשפה נשארה דבוקה לבובה בשתי ידיה, ולא יכלה להשתחרר. עד כמה שידוע לי היא גם דבוקה לבובת דוחן ודבש עד היום.
בינתיים נערה-ברבור עפה עם הנסיך מעל שבעה הרים, שבעה עמקים ושבעה נהרות עד שהגיעו לסביבת ביתו של הנסיך.
הברבור נחת בשדה רחב ידיים ושם הפך שוב לנערה. היא אמרה לנסיך לשבור ביצה אחת. הנסיך עשה כך ומצא בביצה ארמון מלכותי קטן, אך כששם אותו על הארץ הארמון התחיל לגדול ולגדול עד שנעשה לארמון ענקי ממש. ואז אמרה לו הנערה לשבור את שתי הביצים האחרות ומאחת מהן יצאו עדרי צאן ובקר גדולים ומשניה המוני